

Tragiek, hoop en glorie

DANS door ASTRID VAN LEEUWEN

In de film duikt het genre steeds weer op: boksfilms zijn bijna even oud als de film zelf. Maar in de danswereld is de bokssport nog een tamelijk nieuwe en momenteel, zo lijkt het, trendy inspiratiebron. Na *Requiem for Two Chairs* (Mozart in de boksring) van Station Zuid en *Rocco* van Emio Greco/PC, brengt nu ook Dance Works Rotterdam een 'bokschoreografie' uit. Choreograaf André Gingras: „De taal van boksen is zo puur, de coördinatie en kracht ervan zijn zo specifiek. Dat maakt de sport tot een prachtig middel om als choreograaf nieuwe wegen in te slaan.”

„Natuurlijk is het wel eens frustrerend als het niet lukt om een mooie serie pirouettes te draaien, maar”, zegt danser Jason de Witt, „dit was vele malen heftiger.” De 31-jarige Jason doet op de eerste bokstrainingen die hij en collega-danser Chérif Zaouali (34) volgden bij bondscoach Ton Dunk. Jason: „Het aanleren van de bewegingen en van de coördinatie die boksen vereist was voor mij niet het probleem. Het moment waarop je je tegenstan-

Bokschoreografie bij Dance Works

der daadwerkelijk gaat slaan: dát was het struikelblok.” Chérif: „Jason en ik zijn stevige jongens, die beiden het nodige hebben meegemaakt, maar na de zoveelste klap stonden we in het begin soms jankend tegenover elkaar.” Jason: „Blinde woede. Niet gericht op je tegenstander, maar op jezelf. Omdat je je emoties – en daar-

door ook je techniek – niet meer onder controle hebt.”

Al een aantal maanden trainen Jason en Chérif intensief met Dunk, met in het begin soms bloedlippen, dikke ogen en vaak helse spierpijnen tot gevolg. „Het was”, zegt choreograaf en artistiek leider André Gingras (45), „voor mij heel belangrijk dat de dansers zich in de voorbereiding op *The Sweet Art of Brusings* in het boksen bekwaamden.”

Hoewel Gingras' fascinatie voor vechtsporten en aanverwante trainingstechnieken terugvoert naar zijn jeugd – „mijn moeder deed veel aan judo” – begon het idee voor een 'bokschoreografie' pas vorm te krijgen toen hij de afgelopen jaren bokswedstrijden van vrienden bezocht. „Ik vond het net theater. Alle elementen daarvan zie je ook in boksen terug: de tragiek, de

komedie, de hoop, de glorie, de pathos soms ook.”

Maar, zegt hij, *The Sweet Art of Brusings* is geen nagebootste bokswedstrijd op de dansvloer. „Ik belicht naast de fysieke ook de sociale en emotionele aspecten van het boksen. De angst, de woede, de pijn. Soms doe ik dat met pure dans,

soms door boksbewegingen te abstraheren of op een nieuwe manier te verwerken. Daarnaast gebruiken we tekstfragmenten uit *On boxing* van de Amerikaanse schrijfster Joyce Carol Oates, een boek dat mij zeer geïnspireerd heeft. Oates benadert het boksen op een heel filosofische manier,

plaatst elementen als het in de ring stappen, de confrontatie met de tegenstander en het iemand slaan in een veel bredere, menselijk perspectief.”

Bondscoach Ton Dunk kan amper geloven hoeveel hij in die paar maanden met Chérif en Jason heeft bereikt. Jason vermoedt dat zijn moeder –

• Dansers Chérif Zaouali (links) en Jason de Witt gaan in *The Sweet Art of Brusings* de strijd met elkaar én met zichzelf aan.

FOTO: MARCEL VELDMAN

„die niks met boksen heeft” – straks wel een traantje zal laten bij *The Sweet Art of Brusings*. „De voorstelling gaat ook over de strijd die je als mens levert. Ik ben tijdens het maakproces ook de confrontatie met mijzelf aangegaan, heb dingen waar ik geen vat op had van mij af kunnen schudden.” Chérif, lachend: „Hij doelt op zijn moeilijke jeugd. Want, let wel: Jason en ik zijn natuurlijk niet voor niets uitgekozen. Om dit als danser aan te gaan moet er toch wel een flink steekje aan je loszitten.”

The Sweet Art of Brusings gaat woensdag in première in de Rotterdamse Schouwburg. Daarna tournee t/m 26 april. Rond de voorstellingen inleidingen en workshops boksen en freerunning. Info: www.dwrotterdam.com.